

T-H K.

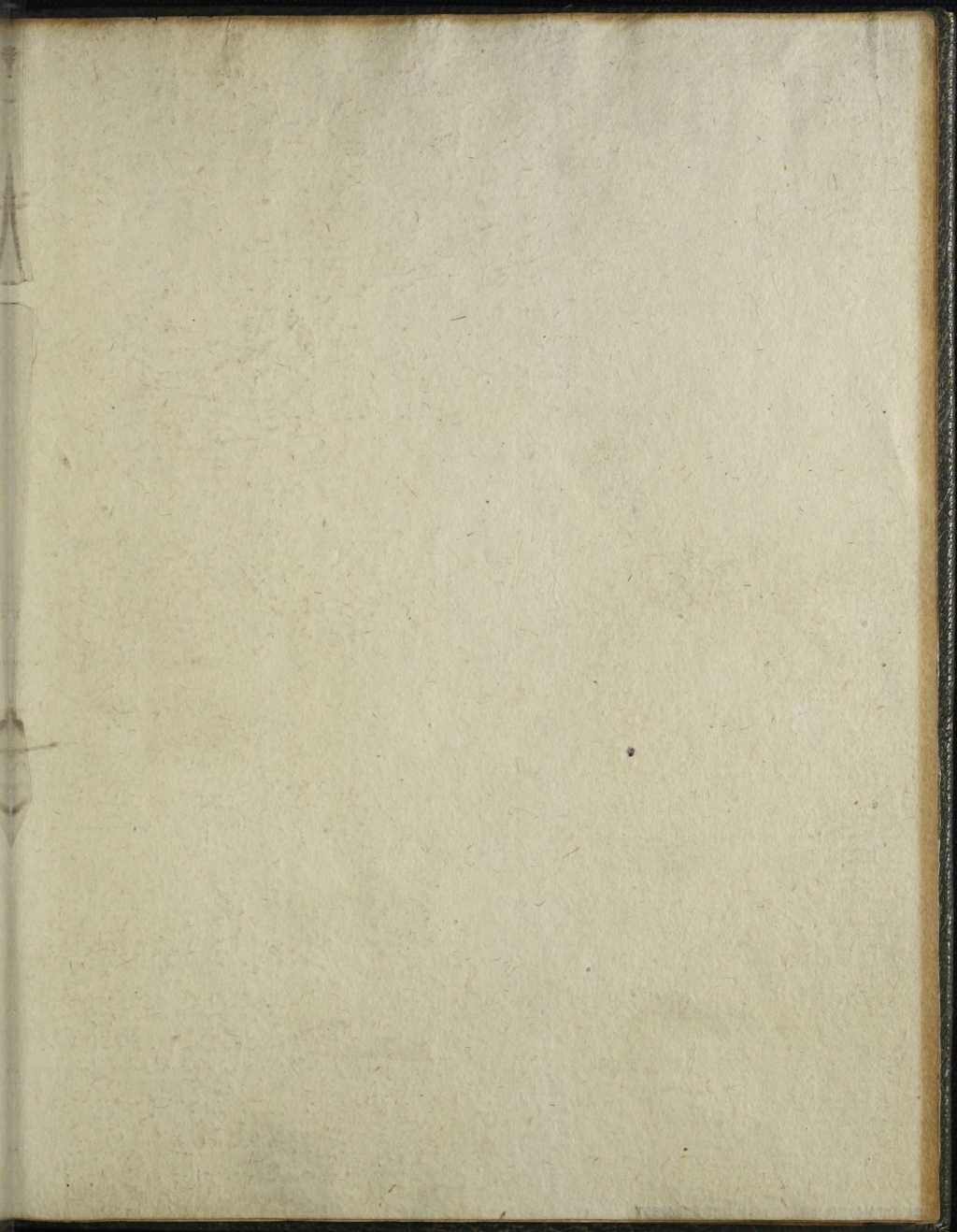
~~I. 555~~
a

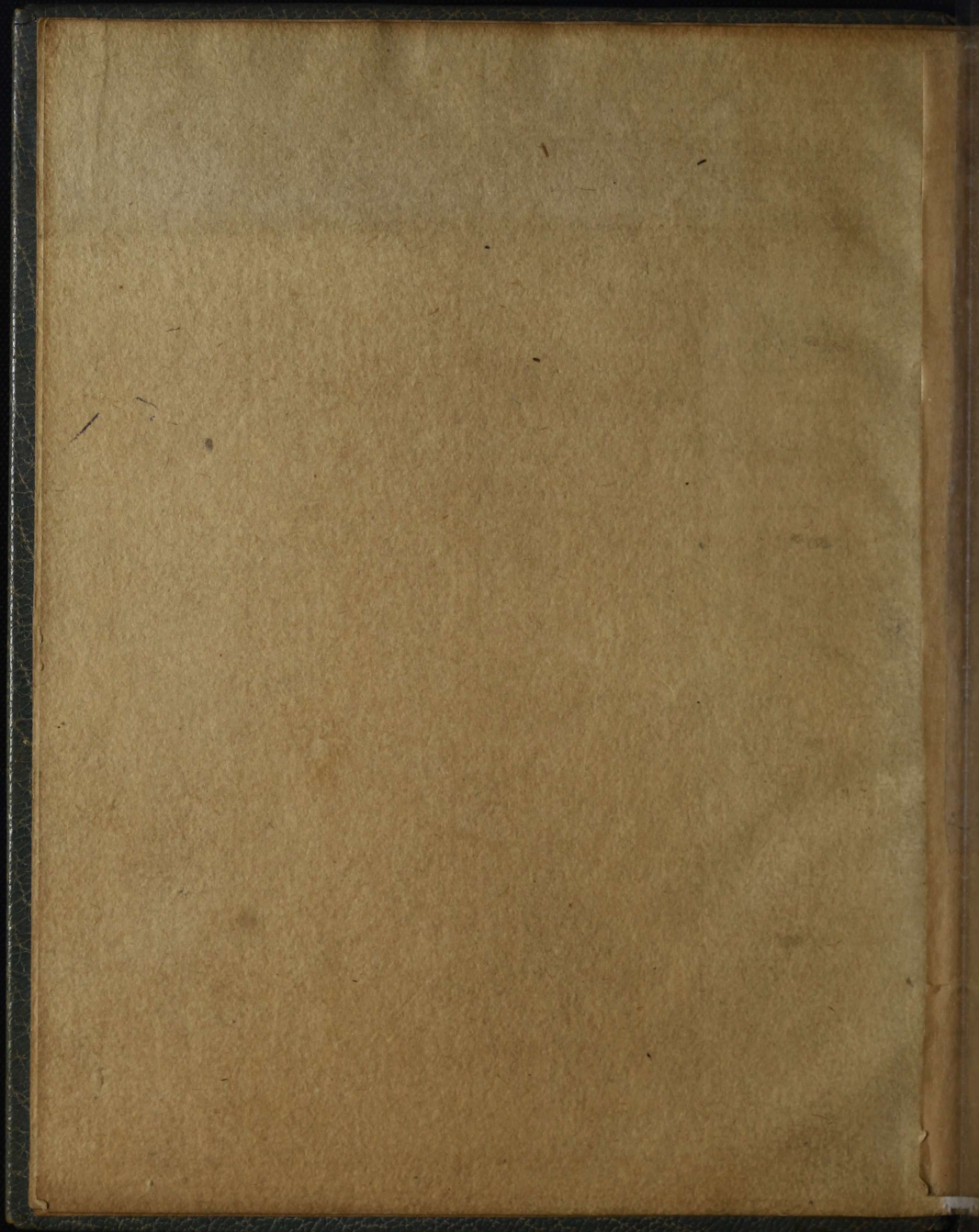
T-H K.

I. 532

RMK I. 532/a.)

Teles.

740. II. 532/2

DIALOGVS

az az:

Egy kárhozatrafzállott kazdagh TEST és
LELEKNEK siralommal tellyes egy-
mással való keserues panaszkodó-
beszélgetések.

*Ki minden ártatlan élet szerető embernek időséges például,
rettentő özteon lehet az Isteni félelemre, és az eorók boldogsá-
gnak keresésére. Mellyet régenten Szent Bernárd Doctor, éyeli iele-
nésnek chuda látása szerint, irt uolt deákul, most az nemes Magyar*

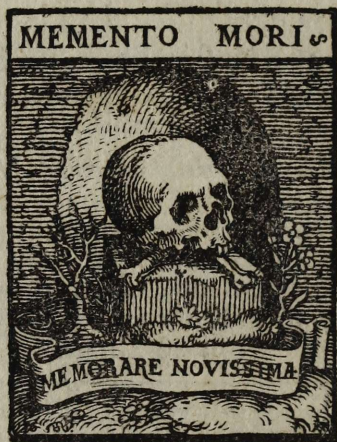
*Nemzetnekis, mennyei buzgó indulatnak örüendentes ki-
vásfagy feolserkentése keduéért, maga nyeluc
szóllására hozattator.*

NYOMTATOTT PRAGABAN
SESSIVS Pál által M. DC. XXIII. esztendőben.

ECCLESIASTES.

cap: xi.

Si annis multis vixerit homo,
& in his omnibus letus fuerit, me-
minisse debet tenebrosi tempo-
ris, & dierum multorum, qui cum
venerint, vanitatis arguentur
præterita.

Az Isteni szeretettel tellyes, és tiszta itélettel kegyes Olvasóhoz.

Orotheufrol, amaz

nagy munka tehereo Aegiptombe-
li Istenfélő, és szegények szereteo,
regi szent Atyárolirják; Hogy min-
dennap az tenger mellett, kőeket
szedett, és rakásban horduán, esztendőnként az
szegény betegeknek nyugodalmokra abból vala-
mi kis hazachkakat épített. Enis hogy az heuolko-
dásnak szunnyado restségét vele el kerüllyem, és
ez dichért szorgalmatoslag magamat egyebekel
feol készichem, azon io igyekezetből, kichin erő-
ből, Egy kárhozatra szállott kazdag Test és Lélek
között esett siralmas panaszolkodásokat, és (az
mint bizonyosnak tartják) szent Bernárd Doctör-
nakeijeli chuda ielenes által, mutatot szomorú pél-
dájokat, az szegény lelki betegeknek, smind egyéb
rendbéli embereknek fájdalmas kelissek ismereti-
re, feol rázásokra, és ez világi el múlo szemtelen
heufágoknak is meg utalására, egy kis mulato ar-
nyékot, iduössféges nyájaskodásra leveleztem, és
az en édes hazámnak, rula ydon nyelve szollásával
ki nyitottam.

*Zozomen
trip. Hist.
lib. 8. c. 1.*

Tudom az Isten féleo híuek, mint az édes íz szer-
re méhek, inkább keduellik ezt, a kiből lelkek
tisztán tartására, az Isten parancholatinak félel-
méuel meg határozott gyönyörűséges mezőn, ki
bimbózott virágot találnak, és az ártatlan élet vi-
selésben, pállya futásra feol indéttatnak: Hogy
nem mint ha valami feo szédelgeteo, s' nyughata-
tlan kiuánságnak, gőzölgő illattyáual terhes,
megh emélyedett kertben vinném őket, megh
gondoluan hogy az mi édes elfeo szüléinkis, az
gyönyörűségnek helén, mi nekünk síralmas megh
romlásunkra estek volna Isten haragjában.

Gen. 3.

Plutarch;

& Aelian.

Világ bíró nagy Sándorrol írják hogymidőn
Hellepontuson által költ volna, és az híres Tro-
ja várasának pusztult falait, és szakadozott rom-
lásit nezegetné, és az régi feo erős férfiaknak jeles
viselt dolgait elméiében forgatván, győzedelmit
nagy keduel beszélgetné; Eggy az környűl álló
fereg közzűl így szolla néki: Ha akarod (ugy-
mond) felféges Király, Párisnak mulatságiban vi-
selt zengeo hegedűjét, mingyarást elő hozom, és
felfégednek ajándekozom. Kinek monda Sán-
dor, Ninch szükségem reá, mert az vitez Achille-
snek hegedűjéuel, a ki nálam vagyon, megh elé-
gettem.

Ha azért ez nagy hatalmas pogány fejedelem,
Páristól, mint afféle galád szerelemtől tűnyúlt
ferfiútul maradt búja mulatságra ualoezközt, a ki-
uel eo testi gyönyörűségére chiklando szerelmes
enekeket pengetett; megh verett, és nem szere-
tett, és egyedűl chyak az vitez Achillesnek hege-
dűjében gyönyörködött, aki nagy dichirettel, ha-

talmas

tal is dolgokat bátor szível chelekedett : Men-
nyivel inkább illik az keresztyén embernek (à kik-
nek eletek vitézkedés ez feoldón) minden mulat-
fágit, szépségit, hizelkedő gyönyörűségít, kazdag
vraságít, és minden tiztelesség kiűnásít, ez el her-
uado világnak (ki nem egyeb Páris búja hegedű-
jénél) megh verni, és el kerülni, mindenestől chy-
ak az igaz, erős, hatalmas Achillesnek, az Vr Iesus
Christusnak, győzedelmes dolgaiban, sok mun-
káual, és meg únhatalan fáradtsággal nyert dia-
dalmiban gyönyörkeoduen.

Iob. 7.

Nem az szerelmes Páris hegedűje azért ez, és
nem az testi édesgeteo nyalánk gyönyörűségre ké-
sziteo vidám játékok, vagy gonosz hizelkedesből rút
szemteleniségre neuelkedett fakadék, és tiztelesség,
bőchület, s' minden egyeb kazdagság és vraság
vadászásira hitegető akadék; Hanem az Isteni fé-
lelemnek keresetire való jóintés, jószágos dol-
goknak neuelkedésire való fel serkentés, s' min-
den veszedelmes dolgoknak és vétkeknek öldö-
klésire, és az iduósségnek szoros ösuényire feol
készítés.

Annakokáért hogyha Néro Chászár, az Ro-
mai birodalomnak félelmes haiója kormányán
ültében, talált annyi időt haszontalan kedue kere-
sésének, kényesség hozó gyönyörűségire, à kiből
amaz dichért szép ékes aszszonnak Sabinának (kit
Poppæának is hiutanak) arany színnel tündökleo
szép haját, szálonként megh számlálta, és bolond
szerelmének, száguldo kedue nyugodalmára
megh oluasta : Talál az Isteni szeretettel feol
gyulatt, tiszta szível gerjedező Istenes emberis, ar-

Plutarch.

ra ualoidör , s' mind készíthet keduet , á kiuef
 egyéb mulatfágot magatol ki rekeszthet , és erre,
 megh oluafáfaual , chendes elméuel , figyelmez-
 her. Légy egéflégben , és adgyon Isten iduösléges
 étlettel békelléger , és az mennyei dolgokra ualo
 gyorsalkodo igyekezetedben vidám ferénféget
 boldog félelemmel.

Szent

Szent
BERNARDNAK
MVTATOTT RETTE-
NETES CHUDA TÖRTENT PELDA, EGY

kazdagh Test es Lélekről kik egymás ellen kefer-
ues panaszolkodások után kárchozatra
mint szállottanak.

NOTAIA LEHET : Várom vram
Isten. &c. Auagy chez hasonlo.

Concinnator.

BAtorságban élő! oh emberi nemzet
Szabad akarattal buja test kit vezet,
S' éktelen életre rút utakat szeget
Kivel el veszteri veled az szép eget.

Orűlsz azon hogy van szabad világod,
Kedued szerént beuűl az te gazdagságod,
Ninchen héja, s' kővér az te majorlásod
Ez világh mutattá kívánt mulatságod.

Rettegni sem tudod ingyen bűneidet,
Noha nyilván rágja, s' titkonnis lelkedet
Az sok hamisságh terheli éltedet,
Hirván feslett erkölch rutéttya szivedet.

Neked

Neked azért mint ély, s' Istenedhez mint tery
Gonoszt távoztatván mennyei jókhoz fery
Semmi fáradtágot lelkedért ne kémélly,
Chyuda dolgot mondok, kinn mind éltiglen fély.

Erched félelmidre, és halljad az dolgot,
Egy Test és LELK közt minemő pört hallott
Nagy rettegve eggy szent Arya kit chudállott,
Szörnyű kárhozatra mind kettő mint szállott.

A V T H O R. Szent Bernard.

MIdőn az meleg Nyár sok szép gyümölcschiuel,
El múlt volna hamar sok ékesfégiuel,
Es az setét Telis nagy hidegségiuel,
Mind az egész földet birna feolyhóüel.

Ideo setétedék, az nap el nyugouék,
Nappali munkától minden test meg szűnek
Sok kiáltástólis az ey chendefedék,
Nyugszik minden állat, s' én pedig vigyáznék.

Szemem, s' fáradt testem nékemis haylának,
Hogy nyugalomra mennék, el vonyanak,
Chendefedék elmém, gondaim mulának,
Szorgalmatosságim tülem távozzának.

Azonban hogy az én lelky vigyázásom,
Ebrek serkengetne, nézném ki mulásom,
Sok viselt dolgomról lenne szám adásom,
Nagy hertelen esék illy chyuda látásom.

Mozdulás ez földön hertelen indula,
Vgy teccék ez világh ugyan megh rándula,
Illy nagy reműlésen elmém meg bódula,
Vtőlso itelet félelme burula.

Azonban hát az föld hertelen megh nyilék
Egy koporfo honnan feold színre hozaré,
Kiből nagy szomorúni egy Test emelkedék.
Ep kézzel és lábbal hamar állapodék.

Teste ékessége noha néki el múlt,
Orczája szépsége feold gyomrában rúult,
Sok kín és fájdalom az kit béuen burult,
Es bünei miatt ítéletre szorult.

Tagában azért de szintén nem romlott,
Okosága néki nyelvéuel nem bomlott
Chyak hogy Lélek nélküi igen szomorodott,
Ki minap belőle kinnal ki szakadott.

Halouány el baggyat állapotyátt nézém,
Mintha szám adásra készűlne, esmérém,
Látom el ijedett kérdeni sem merém,
Előtte ifzonyú nagy mélységes verem.

Igen kichint kések, hogy ez dologh esék,
Előbbi félelmet el sem feleitherék
Mert uy változással chydát ismét látek,
Kire, rémülésből ohaytással nézék.

Almélkodua imé hát egy Lelket látok,
Sok bűn miatt kire szállot örök átok,
Az rosszado Testől veszedelmes károk,
Pokol tüze kinnya, s' feneketlen árok.

Segede, vezére, vra, és szépsége,
Az megh mondott Testnek, ki volt ékessége,
Minden dolgaiban őróme, s' hiúsége,
Tárfa, és baráttya, vigh eleuensége.

Nagy szomorú keduel feleje mozdúla,
Régi lako házat látuan el ajúla,

Kiben keduére élt, raira megh jaydúla ;
Azért illy firással panaszra fordúla.

AZ ELEO IEOTT LELEK
Szóll az koporsón űleo Testnek.

IM elődben jöttem oh nyaualyás Testem,
Kíuel ez világon szöuerlegem nékem,
El válhatatlanúl vólt nagy böchűletem,
Noha most te benned nem lehet életem.

Elég nagy fáidalom hogy régi szállásom,
Nem birhatom veled én édes paytársom,
Oh melly nagy keserű tüled el válásom,
Ninchenis kívüled semmi vig várásom.

Esmerzé engemet te régi hiuedet,
Kínek, te gyakorta mutattrad keduedet,
Te serénylégedt, s' vigyázo szemedet.
S' nagy vidámságodbol mosolygo színedet.

Kelly ki koporsódnak setétes vermé ből
Szálly ki életerednek dögös tömlőczéből
Az te tagaidnak rothasztó kertéből
Szóllly, s' ne kételkedgyél az te Lelked felől.

Im hol állok vagyok te megh hitt barátod
Kíuánt atyádha, s' édes mulatfágod,
Kedued, vigasságod nyájas úti társod,
Minden dolgaidban tirkosod tanácho.

Elszé édes, hiuem az te tagaidban ?
Vané eleuenség serény inaidban ?
Mint bírod magadat erős karjaidban ?
Szolly édes haylekom, mint vagy té magadban.

En vagyok te Lelked kiuel vóltál olly szép,
Isten kezeiuel ékesítettett kép,
Eo szent malasztjáual mint jól kőrdőzött chép.
Noha gyarlóságbol vagy most romlott chérép.

Oh az kit az Isten hatalmas kezei
Ekesen alkottak, s' néztek szent szemei
S' kinek igazulást, hoztak szent sebei,
Hogy meg boldogúlnál mint egyéb hiuei.

Mint esett hát raitád ez chuda állapot ?
Mi dolog minden jó rólad hogy le szakadt ?
Régi szépségedtől kedued így el heruatt ?
S' minden nyomorúság te raitad ki-fakatt.

Ezè az te réghi dichért boldogságod ?
Illy kichint fénlertè te szerenchés napod ?
Illyen szomorúé vidám ábrázatod ?
Ki nagy álmélkodás vólt te bátorságod.

Oh keserues élet, siralmas boldogság,
Atkozot vraság, kinek vége rablág,
Oh hamis kazdaglág, kinn ül nyomorúság,
Es kit kőuet illyen kegyetlen boszszúság.

Oh fik jégen epült te világi uduar,
Ki nagy chalárdlágual búra forgacz hamar,
Oh rosz tőkélletlen hazug árnyék pituar,
Hol az jó szerenche illyen mirigyes var.

Ezè oh én Testem kedue, ki Kézen fogh,
S' kiuel nyaualyádban te melletted forogh
Nem lehet keseruesb ennél semmi horogh,
Előbbi örömed kiért lassan churogh.

Oh fonnyatt virágh szál, ki minap virágzál
Sok ékessegiddel kedued szerent jádczál,

Most minden vigfágtol immár el távoz tál,
Ruházatodbann is igen rongyosodtál.

Idegen most raitad az emberi személy
Ki el egyebek közt előb uoltal keuély,
Nézd el most magadat, s' minden felé szemlély,
Ninck sok ruhad közzül az kit most meg kémélly.

Ió illattal régen ki magad füstölted,
Gyöngé szép harmattal kezeid öntözted,
Lagy öltözereddel magad ékesgerted,
most nagy bánatodra azt mind el vesztetted.

Régi mulatásid, hol vannak játekid?
Kárpitokkal be vont ékes palotaid?
Sok szép épülettel fel készült házaid?
Gábonákkal tellyes nagy széles paitaid.

Kazdagb örök séged hol van kit szerzettél?
Pénzed, sok aranyad, kiket te őrzöttél?
Drága, pohár székid, az kit készítettél?
Hintód, sok szép louad, kikben gyönyörkörtél.

Hol szép feleséged ki réád mosolygott?
Vigasztalásodra teged chokolgatott,
Nehéz bánatidban könnyebféget adott,
Pényes ruhájában, mint Angyal forgódott.

Hol vannak fiaid, szép ékes Leányid?
Vigh vdvarod népe, sok féle szolgaid?
Halgar az Virgína, ninchék hegedűsid
Egyedül marattál el fogytak tanácid.

Hol vraságodhoz nagy füstölő konyhád?
Drága madarakkal hol készült vachorád?
Sok szép válogatott hallal, hol most gazdád?
Senki ajándékkal most téged nem imád.

Látom szomorúság kedved ellen meghe eol,
Régi kevélységed gyötör kiűl s' belől,
El költ bőchütered, senki nem süvegöl
Ninch ki tudakozzék szegénységed felől.

Mint teezik alattad most az száraz deszka?
Annak szoros volta, ki miatt vagy yészna,
El szárrattal szinten mint az fönnyatt széna,
Tested vekonyodott mint az nyűitott czérna.

Most kellene talám amaz vetet fris ágy
Ki fok vánkoso kból kamarádban vólt lágy,
Vont arany paplanra kedved azért mint vaagy?
Tunyafágod érzed most nyugodnod mint hágy.

El hittem ez az bolt, kit orrodal feol érsz
Nem teczik, az kiben egyedül aligh férsz.
S' minden szegletire lábaiddal el érsz.
Keonnyebféget ebben lásd azért kitől kérsz.

Te keresményiddel más ember teoltózik,
Drága ruhaidban idegen eoltózik,
Nagy bőchüteredből minden le vetkőzik
Keués vagyon rólad ki már emlékezik.

Nem bizhatol semmit te maradékodhoz,
Kinek nagyobb kedue van vigan lakáshoz,
Gyönyörködik azon jobbagyod ha mit hoz,
Es mint férkezheffék kazdag tárházodhoz.

Alig hiszem legyen valaki hiu hőzzád,
Feleséged, fiad, barátod, vagy szolgád,
Ninch az te fok jódból ki adgya egy barkád,
Te könnyebfégedért nyissa kinches ladád.

Oh melly nagy áruájúl maradtál mindentől
Kichin koporsóban szorúltál egyedől

Ninchen fenki veled rokonlágid között
Hanem csak rút férgek vettenek most keoról.

Régi szépségedet az föld nehéz doha,
Fejér tagaidat az halálnak moha
Igen marczongotra, s' nem lesz immár soha,
Kinek esedezzek nyelved hangos száua.

Vigyázo szemeid maid elhunynak immár,
Húfod chontaiddal azért rothadást vár,
Íó szerenchéd után követ keserues kár
Istennek ostroma, megh emésztő bogár.

Világ állapotra látod mint változott,
Kichin boldoglága ha miben bimbózott,
Hamar csak utánna, nyaualya nyuitozott,
Gyötrellemmel reád kárhoz a tot hozott.

El közelget hozzád Isten ítéleti,
Te bátorságodat a ki megh rémérti,
Gonosz életedet igen megh büntéti,
Te érdemed szerent béredet fizeti.

Igaz hogy nem érzed meegh büntetésedet,
Es nemis szenueded nehéz gyötrelmider,
El jön maid, s' nem késik, te bűnös testedet
Aky megh emészsze, feol költi férgedet.

Vallyon ki nem szánna, raitad nem könyvezne?
Ki olly kemény szívti, ki nem kesérgene?
Siralmas lélekkel régedet nem nézne?
Kinod gyötrelmitől az ki nem rettegne.

Ki vettetél szegény az emberek között
Idegen földre még ki nem maratt őstül,
Tűzed maid föl lobban, mint valami szösztül
Isten haragjának raitad ezközitül.

Oh nagy véghetetlen szörnyű számkiuerés,
Kinek buydosásán ninchen vigh neuetés,
Reméntelen onnan valaha megh térés,
Auagy az Istentől az kegyelem kérés.

No immar nem szollok el hagyván sok panaszt,
Oh régen birt Testem, mert chyak boszszúr áraszt
Az te bús szíuedben, s' engemis el bágyaszt,
Lássad ha ezekre adhaczé mi választ,

AZ TEST FELEL az LELEKNEK megh szolléto beszélgetésire.

MIdőn az elő jeott bús Lélek siralmát,
Illy keserues szóval végezné panaszsát,
Es az eo előtte álló Test szózatyát
Hallaná, nagy búual emelité magát.

Sok siralma után készül megh felelni,
De nagy zokogási kényszerétik késni,
Nem szolhat el baggyatt, láczik homlok esni,
Végre foházkodua kérde ki szöll néki.

Te vagyé én Lelkem ki velem beszélgecz,
Azén faidalmimra sok boszszúual illecz,
Nehéz gondolattal engemet vesztegecz,
Isten haragjáual, pokollal fenyégecz.

Ha sok jóual Isten szeretett ez feoldón
Széles tartománnyal kazdagétott beuon
Kinchel, sok szépséguel tartott oly nagy kedüon,
mi dolog magadat hagyod az út felön?

Nemde nem egy szíüel birtuké azokat,
Kiuel kelegecz most, mint veszet szolgádat,

Tudod

Tudod veled lártam sok mulatóságokat,
Nem laktam kiüfled magas palotákat.

Esztelenég talám hogy azokat hányod,
Mert ha jól gondolod magad talalmányod,
Te birodalmaidban voltam mint szakmányod,
auagy fegyuerreddel nyert ragadományod.

Tégedet az Isten nagyobb bölcheséguel,
Ekefirtett béuebb értelmes szépséguel,
Tégedet fuallot belém fényességuel,
Hogy szolgálod lennék engedelmeséguel.

Te mennyei állat vagy természetedből,
Az Isten képerre formált mindenekből
Szép, és halhatatlan, szállottál az éghből,
Gyors, és láthatatlan hertelenfégedből.

En vizönt pediglen ez földnek gyümölcshe,
Vagyok, kinek nincsen olly nemes erkölcshe,
Halando, romlando, mint kis füvegechke,
Erőtlen, tudatlan, aszszú törőköchke.

Mint az föld magától neuél sok fűveket,
Hasznost, és ártalmas gonosz gyökereket,
Jóra és gonoszra viselő férgeket,
Igy az én testemis hozott olly veszfőket.

Az jó gázda dolga hogy feoldet megh ırcha
Gazzát megh égebbe, tőuisből tisztécha
Souánfágát látuan, ganéyal vyecha
Rola az eo gondgyat soha ne fordécha.

Vram, gazdám, s' birám te vóltál mindenben,
Vezérem, hadnagyom erőtlenségemben,
Ki kára hogy gazzal boytorján kertedben
Neuelkedet vadfa te szőlős kertedben.

Mint az jó kormányos ő hajóját bírja,
Akarattya szerént okossan forgattya.
Ha mi víz belé jön hamar ki hanyattya,
Nagy vigyázásával romlástól megh tartya.

Ha jól gondolkodol mint eggy hajód voltam,
Az te zafzlód alatt engedve chatáztam,
Kivánságh szelitől ha néha haylottam,
Te vétkeed, szemérmed, hogy így még romlottam.

Veszert tudatlanság engemet feddened,
Fris öltözetimet szemeimre vetned,
Sok mulatságimat kárhozatra vinned,
Jobb volna azokat én velem könyvezned.

Tudod az gonoszra voltam haylo edény,
Buja természettől épült gyarló sövény,
Az jóra igen rest, irgalmatlan, s' fősvény,
Jószágos dolgokra te czert szoros ösvény.

Tégedet válastot Isten kalaúznak,
Kivel kedvelt vétkim kárhozatra húznak,
Sok kín vallásokkal veled eggyűztúznak,
Jayim nagy györrelmek reánk chyúlszon chyúsznak.

Sok okok voltanak az kikkel bírhattál,
De kivánságimra szabadságot: adtál,
Vad indulatimban még nem zabolásztál,
S' az szolgálat alá engem nem haytottál.

Az Testnek szabadságh ha mikor adatik,
Szemtelen akarát hozzá társolkodik,
Rút kivánságokkal hertelen még hizik,
Büntetlenségében mert ő igen bizik.

Az Test ő magában föld és száraz hamu,
Kinn az kevelységnek épült irigy falu,

Az szemtelenségre vagyon bűja válu,
Sok chintalanságra föl állatot kapu.

Itt az irigységnek vagyon nagy mezeje,
Hamis chalardságnak lakik az szűléje,
Szitok, rágalmazás, chuffolásnak völgye,
Az kép mutatásnak ballagg itt gyermeke.

Az Test Lélek néköl azért nem vágyódik,
Heuságos dolgokra nemis feletkezik,
Jóra és gonofzra föl sem serkenhetik,
Buja kívánságra nemis ragattatik.

Az Test Lélek néköl olly mint föl vontsátor,
Avagy hadnagy néköl ki terjedet tábor,
Mert önnön magától semmire nem báror,
Az Lélek gyulafzto : Test föl lobbano por.

Ki ellen az Ordög táborát jártatta,
Segétségül mellé világot haytotta,
S'minden álnokságát abban meg mutatta,
Mellyel az Testteris magához chatlotta.

Itt kíváztatik hát az serény ör állás,
Ebben az Léleknek izűkség az vigyázás,
Mert ha az Test léfzen ellene az iztrásás,
Nem chuda házában ha léfzen támadás.

Az Lélek ha miben foglallya ő magát,
Testel mint ezközze teszi akaratyár,
Birodalmal haytva mint ő szolgálójár,
Hát miért szenvedi eggyütt pokol kinnyár?

Kissebb mindenekben az szolgának vétke,
Mennyivel küőmböz Solyomtól az fészke,
Avagy melly kelleetlenb rosánál az chipke,
Ily képtelen veled testemnek gyötrelme.

Magamat kívüled én nem viselhettem,
Kezem mulatságra föl sem emelhettem,
Ha miben botlottam tőled vezettettem,
Te vétkeid, veszélyed hogy még hűtőztettem.

Nem jó mindenekben az lágy engedelem,
Mert gonoságokra léfzen fejedelem,
Hamar széken kél ott hol ninchen félelem,
Magamról ezeket mindennek beszéltem.

Ha engem vétke mért az fanyarúságra,
Hirtál volna tiszta szivbél bánatra,
S' nem bochással volna sok tiltott dolgokra,
Nem szorultam volna keşerves kinokra.

De mivelhogy nekem mindent még engertél,
Azt tudván hogy avval velem sok jót tettél,
Nagy sáydalmat nekem végh nélkül szerzettél,
S' nagy sok rettegéssel kétségben eytettél.

Nem vagy hidgyed te is ezekért részetlen,
Nem maracz vétke dért te is fizetetlen,
Mert réged büntetés véş elő főképpen,
Az ki elől járo vezér vóltál ebben.

Te read néz ebben amaz nagy büntetés,
Téged illet inkább mind oştor, s' mind feddés,
Néked méltobb érte az szörnyű keşergés,
Téged vár ezekért örök kín szenvedés.

Jay azért nekemis hogy így vagyon dolgom,
Eorok büntetéssel hogy fizetik soldom,
Es noha mentségvel most magamat öldom,
Kevés idő mulvan kinokkal ezt töldom.

Ménny el azért tőlem, ménny el már én Lékem,
Ménny el ne láşfalak ne szomoréş engem,

Kínt én nagyott vallok, nem aluszik fergem,
Többet nem szólharok, el nehezült fejem.

AZ LELEK VISZONTAK SZOLL feleletire az TESTNEK.

B Eszédét chyak aligh az Test hogy végezé,
Es nyugodalmára koporsóját nézné,
Azonban az **L E L E K** szavát emelité,
Es ő feleletit az Testhez így kezdé.

Nehéz az mit mondasz, s'a kikkel pironagcz,
Mindent ram hárintasz, bünt magadon nem hacz,
Fogyatkozásidról sokat te el halgacz,
Gonosz vezér voltam, azért így foytrogacz.

Igaz nagy fokakban te számlált panaszod,
Kivel számadásom ítéletre vonszod,
Nagy Isten haragját ellenem rámasztod,
Es az én főnn álló bátyámat ostromlod.

Illyen mind ez világ fia állattyában,
Az ki torkigh merült az nagy hamiságban,
Máfra kenyi vétkét gyors az vádolásban,
Chyak leheffen modgya az szabadulásban.

De igen kőrmődre égett most az gyertya,
Az ki nyavalyádat testeden ujettya,
Maid el készül az kín, a ki még chonkettya
Minden őőmeder, s'bánatra fordertya.

Jusson jól eszedben az én vigyázázom,
Gyakorta te hozzád fordult buzgoságom,
Ha kemény életre költ sanyargatásom,
Nagy bosszúságod uolt minden nódításom.

Ha böytör hirdettem abban nem kedveltél,
Az imádkozásra más időt rendeltél,
Teft sanyargatással hamar betegetrél,
Hogy te nem koplalhacz, magadban törödtél.

Prædicatióra mikor kellett menned,
Arra fok ideigh kellett föl öltözned,
Addig ékefgetted gonolz kevélységed,
Hogy nem fok haszonnal hozott még h restséged.

Gyakorta innep nap, vólt nagy szorgos dolgod,
Hogy Király parancholt, arra nagyobb gondod,
Akkor néked jobb vólt vtrais indúlnod,
Avagy váraidat, s'jószágodat látnod.

Ez szorgalmatosság noha emberekben,
Van nyughatarlanság fok féle rendekben,
Az telhetetlenség de bántott bévebben,
Hamissan tanétott kereskedésedben.

Az beu efsztendőben fok bort, búzat vettél,
Hogy az te pénzaddal vsorát nevelnél,
Mellyet szegénységre akkor ki vetettél,
Mikor szük időben éhséget értettél.

De az mi mind nagyob hogy takarmányidar,
Hamarébb töthesséd még szakatt sákodat,
Jobbágyidra hántad sisikes gabnádat,
S'reájok mérettéd rozz búdős borodat.

Nem vólt irgalmasság te gazdag házádban,
Könyörületesség cziffra szolgáládban,
Szegényt vtáltárok nyomorúságában,
Nem vólt ki kis kenyért adgyon táskájokban.

Még holt vólt te nálad az jó chelekedet,
Kiért vtólso nap száll nehéz ítélet,

Maga most jo volna veled illy készület,
Isten, s'emberekhez mutatott szeretet.

Az melly gazdagfággal réged el temerték,
Drága oltózetben koporsóban tettek,
Nagy friss készülettel az Sirhoz kéérték,
Es fok gyász ruhával réged kesergettek.

Bár chyak az te véghső lelki javaidra,
Készítettetd volna azt ki mulásodra,
Szegényeknek atrad volna ruhájokra,
Könnyebb volna úrad most az menyországra.

Az szegények szava, árvák kiáltása,
Nyomorúlt özvegyek tiszta imádsága,
Chyuda mint az Istent az irgalmasságra,
Vonnyák, s'ez az igaz hivek majorsága.

De te oh én Testem földbennis kevélyen,
Mentél, nagy gazdagon hogy chyudállyon minden,
Mi haszna kinchednék hogy melletted légyen,
Hanem hogy pokolra nyomjon igen mélyen.

Könnyeségedre bár volna chyak az a kinch,
Kiben semmi hasznod mostan kínodban ninch,
Nem volna rabságra kezeden a bilinch,
S'hamarébb még nyilnek az irgalmas kilinch.

Tudod mint kívántam te jobbúlásodat,
Fenyegetéledre montam sok chudákar,
Emlegettem gyakran te ki mulásodat,
Hogy még utálatnáram sok álnokságidar.

De te kővér szived azontol hervadott,
Es az henyelésből nemis vigyázhatott,
Sok édeségsihez ismét ragazkodott,
Gyönyörűségire ottan futamodott.

Nagy kellettlen azért zörgettem aytódon,
Erőt nem vehettem nagy tunyaságodon,
Megh chalattam én is fok mulatságodon.,
Nehéz volt eveznem el merült hajódon..

Igaz, kezemben volt az fél emleó [szára,
De nem birhatalak tegedet zablára,
Mert te vad erkölchőd nem nézett zavárra,
Haragodnak sem volt rekeszett határa.

Gyakorta vész igy el még az jó vitézis,
Ha szinten mindenben oly mint feneTigris,
Keveset használ ott az jól chinált pais,
Kinek édes társa ellenköző s'hamis.

Tudom nagy vétkemert abból lsten előtt,
Hogy kedvezésemből sok bűn hozzád került,
Az én engedelmem szerzett néked szeplőt,
Jóságos dolgokból erkölchőd ki felült.

Nem chyudálható ez, ha ki még tekinti,
Mert szerelmes társát ki keferétheti?
Kiváltképpen mikor szível édesgeti,
S'nagy hizelkedéssel magához huteti.

Az barátságos kedv igaz kötelesség,
S'tiszta szeretetből jött tökéllereség,
Kivel őszve forrott ez buzgó szöverség,
Nem lehet azok közt, hát az kedvetlenség.

Kichyoda ki testén kegyetlenkedhetik?
Hol, az kik szivekben éles tört verhetik?
Kichyoda ki testén igy fenekedhetik?
Hanem az kik egy mást halálra kergetik.

Jó az jóban, vgy van, mindennek kedvezni,
S'bév irgalmassággal kegyeségre nézni,

Deszent élet ellen az testnek engedni,
Veszedelmes dolog neki hizelkedni.

Hogy ha ez világnak fok gyönyörűségít,
Chalárd hiteréfit, s' tündér fenéségít,
Még h vtálad vólna el mulo szépségít,
S' le vetetted vólna minden kevélységít.

Maidan társolkodnál az Isten szentivel,
Elnél mind öröckén ő szent főlségével,
Kiáltanad szent szent, ő szent seregével,
S' az ártatlan Báránt követnéd örömmel.

De minthogy vigan múlt te életed napja,
Es jó szerenchének vóltál mint fő tagja,
Most látod ez világ szívet mint mutattyá,
Sok adományának volté igaz attya

Hogy hofzszú életet ígért bátorsággal,
Aval hálojára kerített rabsággal,
Eretőt keszitött hamis all orczával,
Veszedelmet hozott chalfalkodásával.

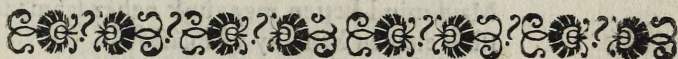
Az okos Madarászt követte ő abban,
Az ki el reyrezik gyakran az zöld ágban,
Leepet hánnya bizvált paraknál azonban,
Hogy szép sip szavával fogjon madarakban.

Szinten ezenképpen bánj veled ez világh,
Előbb ápolgator mostan már kettő vágh,
Régen vigan tartott, s' most az torkodra hég,
Oh veszett boldogság kit követ illy fogságh.

Es mind ezek fölött ninch ki veszélyeder,
Sok barátid közzül nézze főkélyeder,
Még h vtátrak régen, s' ninch ki személyeder,
Tekinche, s' fődözze el senyvert testeder.

Jay azért nekemis nyomorúlt szegénynek,
Társalágod miat förtőzött bűnőnek,
Kinnya hozzám ragatt az pokol rüzének,
Kinek vége nem lesz kemény győzeleminék.

Keserves sirásra az Test hayla azért,
Ertvén veszellyeket egy másnak kedvéért,
Mégis igyekezik szólni mentéséért
Mert Lelke panaszfa szintén szivére ért.

A Z SZOMORU TEST FELEL ismég az Léleknek.

O H az ki sok jókkal birtam ez világon,
Nagy hatalmas voltam vár és várasimon,
Sok térd megis haylott parancholatomon,
Ellent senki nem vont én akaratomon.

Nem de nem è minap voltamé nagy fő Ur,
Nevem széllel chengett mint az jó pengő húr
S' im mint szegénytettem, s' ki sok nyavalya tőr,
Sok rút undok feregh testemen likat fúr.

Kiknek hogy elléne állyak ninchen erőm,
Chontom revesedett ki száratt az velőm,
Oh mint el hagyattam ninchen keserűlőm,
Setét koporsóban aligh van lepedeom.

Most veszem eszemben mint vagyon az dologh
Látom melly mostoha kézzel ez világ fogh
Vendéglése vtán pokol kinnya forogh
Veszedelmes uton mindenkor chavarogh.

Soha nem gondoltam nyomorúságomat
Bátran ki aluttam meg szokott álmomat,

Nem veltem hertelen ily változásomat,
Ki frissen tartottam Uri asztalomat.

Látom ninch kedvezés itt az méltóságoknak,
Kichíny tekinteri Királynak Chátfárnak
Tudós vagy tudatlan, szegénnek, gazdagnak
Egy aránt nyomnyi kell útát az halálnak,

De az mi mind nagyobb az én kinaimra,
Es igen nehezen férnek fogaimra,
Maid mind kerten meggyűnk nehéz számadásra,
Isten eleiben kemény vádolásra.

Vgy van hogy méltatlan vagyok kegyelemre,
Isten személyének drága nézésére,
Erdemem semmi ninch meg dichőülésre
Vétkem peniglen sok nagy veszedelmemre.

De gyarlo voltomat ha Isten szemlélné
Erőtlenségnek mentséget úgy venné,
Erdemlett oltorát raitad jelentené,
S'raitam nagy háragját úgy ő meg kémélné

Minden ítéleti néked hirdetheti,
Tanach és okosság nyilván beszélheti,
Hogy az ki többel bir, többről kell fizetni,
Szunyognak chőbörrel vérét nem vehetni.

Te néked bévebben adott Isten mindent
Okosságot, elmét tudni az szent törvént;
Fő érzékenséget s'oltalmazni szegént,
Szeretni, táplálni nyomorúlt jövevént.

Téged az vr Isten sok jóval meg áldott,
Az ő szent vérével kárhozattól váltott,
Szent akarattyának értésére tartott
S'utkos ajándékkal meg világosított.

De hogy nem bőchűlted nálad az malasztot
Kivel az életre tegédet váasztott,
In kabb meg érdemled hár az kárhozatot,
Hogy nem én, kit Isten chyak földből raggatott.

Sőt hogy többet monygak keserves bánattal,
Azt kérdem te tőled igazulásonnal
Hogy birja ő magát Test mi indulattal?
Hol az Lélek ninchen mozdito munkával.

Szöllé? vagy vigadé? járé az árva Test?
Hallé? alusziké? jacziké orőmest?
Minden mulatságot effelét ki rekeszt
Az Lélek egyedül mert mindenre gőrjeszt.

Az Lélek dichőit, vígasztal, bátorit,
Sok mulatság vian ísmer meg szomorit,
Edes szeretettel kötelez, s'meg szőrit,
Sok indulatokkal gyakorra háborit.

Az Test ő magában mint megh szarart kőró,
Kiben az nedvesség már többé nem forro,
Gonosz kívánságra, s'jóra sem tolyongo,
Mert chyak az Lélektől mindenre vágodo,

Az Test gondold el chyak szép simétot ráma,
Mellyen el ősztatott az Lélek be zárva,
Ki minden tagoknak vezére s'birája,
A Test Lélek nekül kellettlen és árva.

Az Test ha meg nézed mint jól rakott kastély
Kiben migh az Lélek vigyáz, erős rostély,
S'nemis ferhet hozzá addigh femmi forrély,
De ha haylando lesz, ki búne ha bordély.

Egyedül mindenben hár az Lélek fő ok,
Vr és fejedelem, vóltam én szarándok,

Hadnagysága miatt hát miért nyavalygok,
Eve az kárhozat, mentőlegem abban fok.

Hogyha az Vr Istent te tisztelted volna,
Jó tereménnyiben magasztaltad volna,
S' az szegények dolgát jól ítélted volna,
Mennyei boldogság maidan környűl fogna.

De hogy szűkölködőt abból nem tápláltál,
Te birodalmodhoz inkább ragaszkodtál,
Gonosz embereknek tanachokon jártál,
Mind kettőnknek avar kárhozatot hoztál.

Oh az ki nem régen szép bársonyban jártam,
Erős váraimban magam doboltattam,
Bolond játékokra kinchemet nem szántam,
Most meztelenűl mindenből ki fogytam.

Régi rágas házam helett kis szoros bört,
Sok szép ruhám kozzűl aligh van egy kis fölt,
Orómem, ugy teczik, s' kedvem chyak minap völt,
S' hat illy nagy hertelen boldóságom mint hölt?

Kinom öldöklésit mégis így szenvedném,
Chyak az íteletnek napját ne rettegném,
Titkos bűneimnek rutságát ne félném,
Készületlenül miben megh menthetném.

De el fogyott rűlem minden segedelem,
Mert nem völt én bennem Isteni félelem,
Környűl áll engemet bűn és veszedelem,
Pokólbéli veszel, s' ördögi győtrelem.

Ez nagy kín vallástól lennél te szabados,
Ha szintén én raitam rűzes lánggyuladóz,
De könnyedségedre bár ne bizzál ahoz,
El költ az kegyelem, s' nem fér nyavalyánkhoz.

Eggyűt léfzen azért velem kín vallásod,
Eggyűt rendeltetett pokolban szállásod,
Eggyűt kinoztatunk, s' ottis leszek társod,
Nem lesz immár soha velem vigalságod.

Ted le azért Lelkem már reis kedvedet,
Ohaych siránkozzál, s' vedd le örömedet,
Mert nagy kegyetlen tűz el burét tégedet,
Jay keserű szállás maydan be fogh minkét.

Oh bűdös tartomány, s' félelmes rút országh,
Hol kegyetlenségvel készül nyomorúságh,
Oh rút darabos hely, s' gyűlölt iszonyúságh,
Faydalommal tellyes fizetetlen birságh.

Oh idegenségvel béliett szemtelen ház
Kiben gyöttrelemmel fénlík siralmas máz.
Az hazugságh attya ebben az feo halásfz
Ki sok bűnből chinált etetővel horgásfz.

Oh szégyen vallásnak homályos barlangja,
Gonosz káromlásnak hol chengh az haragja,
S'megh emészto tűznek nem fogy el az lángja,
S'kinek amaz kevély Luciper hadnadgya.

AZ TESTNEK BESZELGETESIRE

síralmassan panaszolkodik magá-
ról az L E L E K.

AZ Lélek ezekre mégis szomorún szól,
Esze veszett látrya segedé ninch sohól,
Minden segétsége szakadoz, és romol,
Azért nagy jay szóval ekképpen panásfzol.

Oh mért engerte Isten hogy teremjek,
En anyám méhében lelkes állat legyek,
Eo szent személyére ábrázatot vegyek
Hogy ha ez életből kárhozatra kellyek.

Mi szükség vólt nekem világra születnem?
Sok jó szerenchével igen bőchűltetnem?
Mi haszna ez világ játékjának lennem?
Ha Isten jól tutta azen veszedelmem.

El veszfzen az a nap kin világot láttam,
Atkozott az az éy mellyen fogantattam
Buydoso fergeteg fogja kinn nyugottam,
Keférűséggh szállya kibén álmodtam.

Sértegető tövis lepte el azt a földet,
Virágot szép füvel ne hozzon az zöldet,
Az kinn az én lelkem megh elevenedett,
S' tőlem az Vr Isten el idegenedett.

Mindenkor nagy homály kövesse, s' kerűllye,
Meg fetétedgyenek chillagok eo tőle,
Az mosolygo Nyárnak melege ne érje,
Mindenkor hidegh téll, s' zuzmaráz gyötörje.

Várja, de ne lassa az Nap fel kelését,
Világossággával el rőyche szép színét
Soha né szemléllye haynal piros fenyét,
Halál s' keferűséggh nevellye inségét.

Mi hasznom most abban hogy édes szűléim,
Nagy félve neveltek, s' voltanak daykáim,
Szerelmes karjokon viseltek Nénéim,
S' zivek faidalmival nézték betegségim.

Jobb lett volna nekem kezeken el vesznem,
Az ő örömökre föl sem nevelkednem,

Ez chyalárd világot ingyen sem esmernem
Hogy nem kárhozatra gyöngén neveltetnem.

Jobb lett volna nekem szolgálatra esnem,
Pogány ellenségtől rabságra viternem,
Avagy nagy szükségben éhséggel epednem,
Hertelen veszélytől kis koromban vesznem.

Oh kegyetlen halál, hol vólt te fulánkod,
Miért veszélyemre nem törted palánkod,
Miért nem meszárlott föl te dühös kardod?
Michoda kedved vólt pokolra tartanod.

Oh te rőst és tunya kéfedelmes veszél,
Irgalmatlanságra nyitott gyilkos kebel,
Miért árnyekodban engem be nem vettel,
S' mérges italoddal regen meg nem őltél?

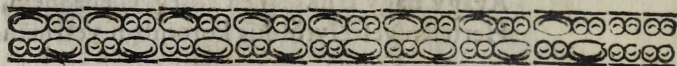
Vayha halál volna amaz gyullatt tűzben,
Es ott meg halhatnék öröcken lélekben,
Kézf vólnék rá lépnem annál örömesben,
Hogy meg emészterném, s' ne égnek végetlen.

Tudom nem sok időn vgy el fogyna éltém,
Könnyebbségemreis lenne azen vesztém,
Mert semmivé lenne hamar győttörőlésem,
Es vgy az pokoltúl meg mennék én lelken.

De így véghetetlen lesz ott az kín vallás,
Nem leszzen ott halál, hanem őők kinzás,
Az hová viretem, leszzen ott chatragás,
Sok fele jay szóval bánat siránkozás.

Bóldogb ebben hat így barmok állapattya
Kiknek holtok után párajok nem lártya
Test érzekenségvel nemis tapasztaltya
Pokol veszedelmét, soha nemis tudgya.

Bár az kárhoztaknak volna ilyen végek,
Az ő holtok után nem látnák gyötrelmek
Jövendő kinokra nem szállana lelkek
Pokol tüze lángját nem szenvedne testek.

MEGIS AZ EL BAGGYAT SZO- morú TEST könnyebségére kérdez- kedik az LELEKTEOL.

KEserves siralma nem szűnik az Testnek
Nagy sűrűn könnyei hulnak szemeknek
Azért zokogással szól mégis Léleknek
Mert látta vege nincz keferűségének.

Oh minden örömtől el vált bűnös Lélek,
Kivel nagy szomorún én öröckén élek,
Veled könnyebséget tudom már nem érek,
De mégis te tőled kichín kérdést kérek.

Mond meg azt ennekem ha volrál pokolban,
Az karhozattaknak rút tűzes aklában,
Mond meg kik szenvednek az kenköves tóban,
Vané mi külömbség az ostromozásban.

Mond meg mit láttal ott mindent könnyebségre,
Lefzé engedelem mi reménségünkre?
Hasznalé valamit ott az Christus vére?
Lefzené érdemes időzülésünkre?

Mint vagyon ott dolgok az fő fő uraknak?
Vané mi tekintet erős hatalmoknak?
Kiknek székek előtt fogan udvarlottak,
Es fok tartományok gazdag adót adtak.

Meg változhatiké valaki sok pénzén ?
Várán vagy jószágán temérdek sok kínchén ?
A mint ez világon ajándék vivésén ,
Kegyelém adatik foknak térd esésén .

Vané szánakodás ott , vagy chyak büntetés ?
Vagyoné kedvezés , személyre tekintés ?
Lefszé szabadulás kintől menekedés ?
Jőné irgalmaság , s' lefszé keferülés ?

Egy szóval hogy mongyam leszé reménségünk ?
Oerők kárhozattól hogy meg menekedgyünk ?
Christus személyére ha valaha nézünk ?
Avagy mind örökén öröké ott veszünk .

AZ B E U N E O S L E L E K F E - lel az keserves Testnek.

O H re világi Test mégis világra nész
Föld lévén , ez földi módon mostis beszélsz
El hidgyed hogy mostan nem ágyadon henyélsz
Kín yallás hele az , ninch ott az mit reménlész .

Kérdésed abban ninch semmi értelemmel
Okoságod bódúlt nagy keferüléggel
Elméd meg tetérült kemény rettegéssel
Ítéleted vagyon kétségben eséssel .

Tudgyad azért nyiluan , s' tarchyad bizonyossan ,
Hogy valakik egyizer bé esnek pökolban ,
Kéfelelem nélkül jutnak kárhozatban ,
Honnan semmi útok ninch szabadulásban ,

Nem használ ott többé az Christus érdeme ,
Nem keferül többé az ő kegyes szeme ,

Az alamisnának nincz ott segedelmé,
Vagy az imádságnak haszna és ereje.

Sőt hogy ha mind éppen az hivek serege
Sok sanyarú bőytel test gyötrelmet venne,
S' keferedett szível azért könyörgene,
Hogy egy vezért lelket pokolból ki vinne.

Nem chelekedheti azt akar mi érdem,
Nem hozhat senkit ki semmi segedelem,
Haszontalan azért minden töredelem,
El múlt az kegyelem, s' jutott vezredelem.

Soha semmi úta, vagy vizsgálja jóvése,
Nem lehet senkinek onnan meg térése,
Eorökkén örökké leszen ott vezése,
De nem mind egy aránt leszen büntérése.

Oly nagy éhen kapnak mindent az ördögök,
Ninchen fáradságok vagyon nagy örömök,
Seregekben ha kit bé ragadhat körmök,
Ninchen annál nekik jobb gyönyörűségek.

Nem adna egy Lelket az ördög fok kinchen.
Ez Világnak minden egygyűvé gyűlt pénzén,
Faluin, városin azok jóvedelmén,
Mert nagy kedvek nekik velek gyöttrődésén.

Hogy penig azt kérded te könnyebségedre,
Vagyoné tekintet Vrak személyére,
Adhaté váltságot menekedésére,
Használé valamit ha ki Chászár vére.

Ez ott az külömbség, s' mind penig vereség
Hogy azkit tudomány feol emelt bölcheség
Böchnültre föl vitt az erős vitézség
Es magassabb székre föl tett az tisztétség.

Ezeknek esetek, s' nagyobb büntetések
Ha az törvény ellen gonosz volt életetek,
Kivlátképpen kiknek buja kényeségek,
Telheretlenséget szerzett kevélységek.

Kemény és nagy szörnyű ítéletet vesznek
Az kik ez világon főbséget viselnek
Az hatalmasokra sok kinok érkeznek
Az kegyetlenek is kegyetlenől vesznek.

Mennyire valaki büntől legeltetik,
Sok gyönyörűséggel testhez ragazkodik,
Annyival gyötrelme jobban szaporodik,
S' több kinzó szerzámmal ördög forgolodik.

Ott van kárhozatra készíttetet nagy tűz,
Siralom, jaygatás, el mulhatarlan búz,
Fog chikorgatással bűn káromlásra tűz,
S' testedre az ördög chipdeső ferges tűz.

Pokolnak gyötrelme nem áll chyak az rűzből,
Annak meg sebheto lángja emélszítésből,
Hidegis nagy fagygyal vagyon nagy szél vézfából,
Kenkűves kő eső havas fergesből.

Vagyon nagy sebes tűz, s' homályos letétség,
Tűrhetetlen meleg, kemény der hidegség,
Vagyon nagy kívánság, s' gyűlölt kedvetlenség,
Futás és szaladás, s' meg rekesztett inség.

Vagyon nagy fáradság, munka, és dolgozás,
Szűkség, bévelkedés, vagyon hevolkodás,
Szárazság, nedveség, tűzes víz áradás,
Halál, sanyarúság, nincsi semmi rend tartás.

Vagyon nagy letétség, hogy az nap nem fenlik,
Halhatarlan bánat, kinn az lélek sénlik,

S' meg ólthatatlan láng, ki meg nem alúszik,
Zurzavar, irigység, harag ki nem nyugszik.

Ugyanis az pokol chyak bánatnak fészke,
Siralom, ohaytas, fogyhatatlan mérge,
Rémüles, reszkerés, fok kinoknak férgé,
Szegénység, betegség, keferűség kérge.

Ninch ott semmi öröm, kegyefség, kegyelem,
Mert el burúlt mindent inség es félelem,
Atok árkozodás vagyon nagy győtrelem,
Az ördög ott hoher, társ, és fejedelem.

Keresik az halált ott, és nem talállyak,
Undok bűnök miatt magokat utálllyak,
Az kárhozar lelkek dolgokat sirattyák
Mert könnyebségeket sohónnan nem várják.

Sok győtrelem hozo ördögök forgódnak,
Undok személyitől kiknek ilzonyodnak
Dőgleletes bűztől epednek száradnak,
Ninch oly érzékenség kivel kint nem látnak.

Minden bűnnek hele, s' külön büntetése,
Vagyon el osztatott kemény győtrődése
Kevélyek, irégyek, fősvények ferege,
Parázna, s' gylkosnak magán van ördöge.

Niachen semmi vérek ki érdeme szerént,
Rettenetesképpen nem szenvedne nagy ként,
Tűzzel be keritet pokol mind kőrősként,
Egy aránt kinoznak gazdagor és szegént.

De minden nyavalyát, s' büntetést meg hallad,
Hogy Christus személyét kinodban nem láthadd
Az ő szent szinére szemed nem fordéthadd,
Es irgalmaságra mar többbe nem vonhadd.

Lészen más bocsfúdis ki keferget téged,
Mert hűk szerelmeseid voltanak te néked,
S' gonosz életedben szépegerték vétked
Veled azoknakis kín vallások nézed.

Az kiknek az bűnre okot s' példát adtál,
Vagy az kiktől bátrran rútsággra vonyattál,
Eletek s' marhájok után olákkottál,
S' hízeltkedésektől kiknek meg chaltattál.

Ezek mind egy völgyben lesznek mind azokkal,
Hamis keresménnyel kik vagy uforával,
Eltének chalárdúl, avagy prédálással,
Isten, s' fejedelmek ellen pártolással.

Az kép mutatóknak sem vész el tűkőrők,
Az rágalmazóknak van ott könyöklőjök,
Részegeseknekis teli áll tömlőjök,
S' az fertelmessékeknek készen van földőjök.

Sok ott az nagy sereg ki széllel kefereg
Chászár s' Királyok közt sok parázst tekereg
Herczeg az jobbágyal egy békókan chörög
Sok Ur küldűsokkal egy tömlőczben hörög.

Szornyű büntetése vagyon minden bűnnek,
Fősvény nem örül ott teli erszényének,
Sok hamis zálaggal rakott szekrényének,
Kit titkon mutatót gyakorta kedvének.

Ennek barlangjánál vagyon sok tékozlo
Sok hazug, versengő, haragos, prédállo,
Telhetetlen, irégy, kevély, bocsfú allo,
Torkos, rest, öldöklő, haborgo, áruló.

Sok mű helis vagyon ez nyomorult földön,
Holot meg adatik mindennek az kölchyön,

Sok hamis mûnkáért van ki pohárt tõlchõn,
S' keserves kinokkal kegyetlenõl kõlsõn.

Van minden nemzetbõl meg tudhatatlan nép,
Kiket bûnõk szerént az õrdõg kinnal tép
Ninch az kín vallástól õ benne semmi ép
Vagyon nagy szõrnyûség, ninnen ott semmi szép.

Meg nem mondhatom én néked az sok kinzást,
Seregenkent valo sok féle jaygarást,
Ki Attyán, ki fián téfzen átkozódást
Az szabad akarat tõvõlt nagy káromlást.

Ninch ott egyenefség hallik nagy zûrzavar
Az õrdõg mindenre egõ tûzet takar,
S' meg nem gyógyulható febre rut fõkélyt var
Sok fele faydalmal talál úy kint hamar.

Isten mondhattya meg az sok veszedelmet
Pogányokkal egygûr az sok fejedelmet
Mint égniek ezekkel kik keresztyén nevet
Víselttek chyak színnel ártatlan életet.

Sok volna ennékem arról beszélgetnem,
Téged oh én Testem azokkal késlelnem,
Hozzád beszédemet ideje végezhem
Mert büntetésemet immár közel érzem.

AUTHOR S Z E N T
B E R N A R D .

Nagy bév szóval midõn az Lélek beszédet
El végezte volna kemény kesergését

Es bűnei miatt várná veszedelmét
Azonban nagy zörgés tőle az föld színét.

Sok temérdek füstnek tekerzése után,
Villámás chattagás minden helyt el fogván,
Imé rút két ördög az földből ki buyván,
Ifzoniuyú személyek mutaták rikoltván.

Ezeknek képeket, s' rút ábrázattokat,
Testek úndokságát, s' ifzonyuságokat,
Ninc ki meg irhassa rettentő vóltókat,
Avagy meg mondhasa éktelen tagokat.

Fejek egyenetlen, s' hegyessen szélesült
Hajok kigyó módra choportos el terült,
Homlokok rút ránczal igen szemtelenült
Tűzzel meg emésztő szemek verben merült.

Tekintetek nekik mint villámás vala,
Tűzet szikrázással ki okádnak vala,
Szarvok kechke módra meg horgattak vala,
Kiknek végeiből méreg churog vala.

Orrok mint kányának hegyesek shorgattak,
Kiknek likaiból kigyók ki forrottak,
Fülök mint számárnak éktelenül nyíltak,
Kikből dögletes gőzölgést bochtattak.

Testek mint az hal héy pánczélyosnak lácztak,
Honnan gyúlat szikrák tűzesen hullottak,
Lábok tekeredett, kőrmők mint bikáknak,
Karjok, és az ujjok szeges mint az fának.

Szárnyokis hátokon széleffen terjettek,
De ollyatén mint az szárnyas egereknek,
Kiknek az végei hegyes mint tövisnek,
Fogok mint vad kannak szájokból ki nőttek.

Ezek az sirlalmas Lelket meg ragadák,
Szép állapotryában igen meg hurczolák,
Tűzes vas lánczokkal ötet környül fogák
Es nagy chartágassal pokolban be vonyák.

Kiknek eleikben számtalan őrdögök
Oerömmel menének mint egy furú kődök
S' neki vigadanak hogy kívánt vendegök
Jutott volna nekik illy gazdag fellyerök.

Ki ki farkas módon azért mosolyódek
Es scorio szivel rea agyarkodék,
Némely ő közzülök neki sivalkodék,
Es az ő fejére nagy tűzer okádék.

Némely meg tűzesült fogóval fogdosá
Némely jeges vízzel szertelen chapdosá
Némely dühösséggel fogával mardosá.
S' keferü méregvel sebeit meg mosá.

Némely el epedett erőtlenségében,
Epével itatá kenkűves földőben,
Némely tűzes nyállal szaggará testében,
Némely dögös fustót gyuita kebelében.

Sok volt az meszarlo rút hohér környüle,
Kiknek nagyobb része körös-körül ülte,
Egyyk rész szájában forro onat önte,
Masika testéről bőrét le feytette.

Végre kegyvertlenül hogy az ő személyét,
Marczongottak volna szakadozott testét,
Es nem tágitának nehéz öldözését,
Ekképpen szollának látván vereségét.

AZ KINZO EORDEOGEOK

SZOLNAK.

Illyen az jutalmok kik nekünk szolgálnak,
Illyen böchüleri van mi tanáchunknak,
S' illy vendégség várja lelkeket azoknak,
Kik hizelkedést vesznek ez világnak.

Minden gyönyörűség melly az földön tezik,
Vraság, gazdagság, minden az mi fénlik,
Draga édes ízű s' méz gyanánt nyilatik,
De lásd melly keserves, s' végét hová kötik.

Keserves kinokkal noha meg sebhettünk
Es faradatlanul téged vesztegettünk,
De rettenetes jön s' evel még nem szűnünk,
Ezerszer nagyobb kint végetlen rád fűzünk.

AZ KARHOZOTT LELEK NAGY firáffall az égben föl kiált.

Illy keserves híren az Lélek búsula,
S' minden remenségvel kétségre szorúla,
Mégis a mint lehet azért le borúla,
Es el rémült szível az egben így szólla.

Oh veszedelemben forgoknak Istene,
S' elkeseretteknek vigasztalo szene
Látod az ördögök gyötrelme mely fene
Légy irgalmas nekem meg testestült lge.

Nyisd ki szegényeden az te víg színedet,
S küld el vigasztalni az te szent Lelkedet,
Tekinch nyavalyámat, s' ne utáld férgedet,
Kiért az kereszt fán ontottad véreder.

Könnyebbich kinómnak tűrhetetlen súlyát
Olch meg testem körül pokolnak nagy lángját,
Fogd be az rám rátott oroszlánynok száját,
S keserűld lelkemnek keserves fokáját.

Oh irgalmas J E S U S Davidnak szent fia,
Látod melly fok őrdög lelkemet forogja,
Szántalan fok kinnal kárhozzatom várja
Könyörűly én raytam, míg szómat el fogja.

S Z E N T B E R N A R D .

A Ligh eméléte az Lélek feol magát,
Ez egynehány szóval hogy nyerje irgalmát,
Isten színe előtt terjeszse sirálmát,
Es az kordögöknek hallaszsa hatalmát.

Azonbam hertelen meg choportozának,
Vy kénzo szerzámmal környűle állának,
Fógok chattogatva rea rohanának,
Es egyenlő szóval neki így szollának.

A Z K I N Z O E O R D E O G E O K .

K Esén nyitrya néked nagy kár fűleider,
Késén kötőd fene ette sebeider,

Késén kényszerited sirni szeméidet,
Hejaban keréfed itt könnyebségedet.

El múlt az Istennek te tőled kegyelme
Te idvőlségedre nem jön legedelme,
El költ sok irtalma, s' nem néz rád szent szeme,
Hejaban kiáltod, nem segét szent Neve.

Ninch itt mar érdeme az keserves szívnek,
Lelki fájdalommal törődelmeségnek,
Mert Isten nem védzi most szeretednek,
Niúyrott imátságát rebegő nyelvednek.

Te éltedben kellett volna kesergened,
Isten ellen való vétkeidet ismerned,
S' tiszta buzgó szível azért esedezned,
El jött ítélated, s' nínchen mit remélned.

Hafzontalan mar most sirankoznod azon,
Hogy setét pokolban függesz az porázon,
Nem lehet az tenger hogy habot ne haychon,
Közepiben estel, hogy el ne buréchon.

Melto volna bizony az te kesergéfed,
Hogy ha reményelhetéd ki menekedéfed,
De soha ez útan az napot nem nézed
Ragyagó szép színe sem lesz fényeséged.

Rúttá, s' ékrelenné leszen szép személyed,
El hull te testedről minden ékességed,
Hozzánk hasonlo lesz az te győtrődéfed,
Seregünkben leszen őnök büntetéfed.

Vedd el azért immár az mir erdemlettél,
Veddel jutalmadat a kit te kerestél,
Szálly be haylekódbann mellyer építettél,
Ez az, az keresmény, melyre igyekeztél,

Mit ragaszkodol hat hiszelkedéshez?

Mi gondod nagy pompas gyönyörűséghez?
Nem fér hidgved nekem az együgyű szívhez,
Világi kevélység, ártatlan élethez.

Ez világ szniten olly mint egy virágos kert,
Kiben édes ízzel ő merget őszve vert
Szép arany chéfszében gyöngye italt kevert
Kinnyár el fődőzte, chalni akar így mert.

Avagy ő hasonlobb amaz Kép íróhoz
Ki bölcshen szép színt ad emberi állathoz
Kezett, lábat, szemet ír vig orczájához
De szívet és bélit nem mutatya ahhoz.

Világis szintén illy álnok kép mutato,
Ekes ruhájában, s maga fitogato,
Keze rakva kinchel, szeme szép mosolygo,
Lábai vidámok, kédve nem háborgo.

Ki nyitotta szinér, de nem látod szívét,
El reytette tüléd hogy ne esmerd bűnet,
Az te romlásodra be vonja az kőrmét
Kivel föl kötötte ő chigazo követ.

Chalárd mert mindenkor vgy fődőzi dolgát,
Mint az eszes Halász be buréttya horgát,
Kichin eledelre ha hall nyittya száját,
Eszében nem veszi hogy még foytja torkát.

Valahol chendesben foly az viz beusege,
Tudgyad hogy örvényesb neki ott mélysége
Veszedelmesb hidgyed világ édessege,
Mikor kedvesbben tart réged szelidsége.

Iudic. 4. Nem juté eszedben Sisara mint jára,
Az kir Jáhel aszfzony házában fogada

Edes beszédével vendéglé itatá
Meleg ruhájával beis takargatá.

Mikor fáradságát chendessen alunná,
Halálára el szánt szándékát nem tudná,
Hogy bizott helen van magában gondolná,
S' véletlen veszélytől megis oltalmazná.

Azonban jó kedve hozzá meg váltózék,
Lású ballagással mellé orofzkodék
Hertelen Jaheltől földhöz szegezteték,
Hizelkedésitől ekképpen chaláték.

Igy szokott ez világ mindennek nevetni,
Arnyék haylékában hazugúl beszélni,
Hamis áll orczával fok kedvet engedni,
S' gazdag ruházattal vigan földözgetni.

De hamar meg bánnya kis gazdalkodását,
Ha szinten nyuutyáis miben nyálánságát,
Lefre viszen aval hogy olázkodását
Pokolban oldczad, ha lehet porázát.

Nyisd föl azért szemed te világi ember,
Lásd ahol alúszol haborodott tenger
S' nem nyugodalmadra puhán tépett kender,
Rádis mint Jonásra temérdek habot ver.

Iona 1.

Fus illy édesgerő álom kebelétől
Válogatás nélkül ki veszéllal kerül
Példat vehetz a nagy szent Noë éltéről,
Sodomából ki jött Lotnak eferiről.

Genes. 9.

Genes. 19.

Ezek ez világnak szemtelen kedvéből,
Mikor el aluttrak hizelkedésiből
Rúgúl chuffoltattak, mint Samsonis erről,
Hirt mondhat teneked vakúlt szemeiről.

Judic. 16.

Hamis-

Hamissan vigáztal hát az, ki szomorít,
Nem meg hitt gazda az, ki hálóra szorit,
Vagy idegen szível vandorlásra talzit,
S'ki felfelhetetlen tőrből megis chonkit.

Ne bízzál hát semmit hamis arnyékjához,
Ki igen hasonló víz buborekjához,
Bolondság kapdosni tenger habjaihoz,
Avagy az föl gyulatt tűz sebes lángjához.

Ell merit az nagy hab, tűz langja meg éget,
Meg fojt az gazdagság, s' lelkedben sérteget,
Tízteség kíváns tűze meg veszteget,
S' nyughatatlan úrat pokolra fészteget,

Genes. 3. Meg átkozta Isten régen ezt az földet
A kinn te nagy gondal béven giűytesz kínchet,
Hogy boytorjant adgyon, s' meg sértő tövisét,
Te nehéz munkádra s' nevellyen vad füvet.

Mit keresz hát kedvet neki, ha keserű?
Mit hisz szépségének ha czigán beszédű?
Te buydosásodra siralmas hegedű;
Ell aluvásodra Syrena énekű.

Mi haszna gyűmőlehet veszélre keresned?
Beel mardofo izit kebeledben szedned?
Mi haszna világnak szépségit kerűlned?
Tővis gazdagsága, méltó azt el hinned.

LUC. 8.

Mint az sűrű rővis bokor alatt gyakran,
Vndok útálatos rút béka, s' kigyo van,
Igy az bűnre vivő kevély gazdagságban,
Chyalárdság, hamisság talaltatik nyilván.

Es mint az Christusnak tővis coronája
Kín szenvedésében volt nagyobb kinnyára,

Féllyen

Féllyen vgy az gazdag szörnyű boszszujára,
Hogy ne legyen neki nagy kárhozattyára.

Van azért ebben mód ha tucz véle élni,
Lelked időfűségét az által meg nyerni,
Chyak kívánságidra ne siesd költeni,
Szegények éhségén kívány könyörölni.

Nai. 58. Szegd meg kenyeredet szegény éhezőknek,
S' nyisd meg te házádat fűrart jövevénynek
Ha mezitelent lác, adgy ruhát testének,
Es tégy tisztetséget Isten személyének.

Könyörűlly mindenem nagy irgalmas szível,
S' ne vialy fenkit meg idegen lélekkel,
Kínchet gyűjtessz avval mennyei szentekkel,
Világot, ördögöt meg győződ ezekkel.

Most vagyom mindennek alkalmas ideje
Eorók időfűségnek itt fénlik mezeje,
Telhetetlenségnek ne foychon erzésnye,
Mert az a pokolnak bizonyos ösvénye.

Luc. 16. Tudod az gazdagnak az irgalmatlanság,
Eorók veszülyt hozott az fővény gazdagság,
2. Reg. 18. Es mint Absolonnak szép hajával fa ág,
Szörnyű halált hozott, te reádis föl hág.

Amaz vén Tobiás legyen te hadnagyod,
Mellyer ha te kövecz, nem szűkül majorod,
4. Reg. 4. S' mint amaz Eozvegynnek nem fogy el olajod,
Meg szabadul avval minden adólságod.

Tarch alázatossan kichin személyedet,
Tisztetés kívánás ne báncha lelkedet,
Maradgy szeligységben, várjad szerenchedet
Istenől, s' meg adgya minden szűkségedet.

Mert ha szót nem fogacz, s'fordúlz ez világhoz,
Matth. 26. A ki mivóltában hasonlo Judáshoz
Vagy titkon fegyverrel övedzett Joábhoz
2. Reg. 20. Eszedben nem veszed, hamar eyt lábához.

Sokakat elő vert, s' böchülettel tisztelt,
Nagy birodalommal az égig föl emelt,
Sok hizelkedéssel szerenchéssen nevelt,
De végre meg reczett á kiket mint kedvelt.

Sándórt életének virágzó színében,
A kit minden nemzet rettegett életében,
Hertelen méregvel meg foyta keblében,
Harmincz napig hagyván ötlet temetetlen.

Sueton. Mit mongyak amaz nagy Romai Chászárról,
Sok diadalommal vívöz Juliusról,
Okot talált hamar eggy kis boszszúságból
Es nagy szem látomást föl bárdolta rútól.

Livius 12. Az Chartagobéli nagy vívöz Annibál

Plutarch. Kit jo szerenchével gyakorta meg próbált,
Hamar veszélyére búja eszközt talált,
Kivel mérget szerzett, s' gyalázatos halált.

Plutarch. 12. Példánk fok lehetne az ki rettenthetne,

Appian. Mint bölch Cicerois kit buydosni küldé
Nagy böchület vtán üldöznie kezdé,
S' végre szörnyűképpen útában el veszté.

Brutus, Anthonius, Cassius, és Caro,

Kikhez élerekben fok hozzá fogható
Nem vólt, de chyak hamar, az ki chudalható,
Magok fegyverével ölte az áruló.

Valerianustis az Romai Chászárt,

Nagy birodalmában hamar veré határt,

Mert nagy kissebségvel, chyak nem mint egy számárt
Persiában tévé lovászsza, kit ki várt?

Esther. 7. Szólhatnék Amánrol amaz kevély Urról,
Asuerus Királynak titkos tanáchárol,
Ki mikor nem vélné széles hatalmarol,
Nyaka szakad néki az akasztó fárol.

4. Reg. 25. Gazdagon, s' nagy kedvel tartá Szedechiaft,
Iisraél Királytát, à ki fogyatkozást
Nem látott házában képrelen válrozást,
Babyloniában veszté el nyavalyást.

Mennyi halált szerzett, s' mennyt föl meszárlott,
Vizben el burétott, s' méregvel le ontott,
Tűzzel még emeztett, szegenységvel rontott,
Ki beszélheti meg, kiker mint meg foytott.

Térűly hát magadhoz egy kis gondolattal,
Czigánságát esmérő chalárd ábrázattal,
Hivsége nem tart meg allando malasztal,
Az kit neked ígért boldog ruházattal.

Mindenek idővel ő benne el fogynak,
Régi gazdag Urak gondola hol nyúgofznak
Ninch ki böchületer adgyon most azoknak
Mert porrá lettenek, s' itéleter várnak.

Ninch itt mihőz biznunk, ninch örök várasunk,
Chyak heában azért rayta ragadoznunk,
El múlik mint árnyék minden vigaságunk
S' nem lehet sokáig ez testben lakásunk.

Siefsűnk hát vigan Istennek szolgálni,
Eo szent Nevét félni, s' olthalmunkra kérni,
Jószágos dolgokban magunkat foglalni,
S' míg lehet mindennel irtalmas jót tenni.

Szemünk föl emellyük az szép fénlő égre
Kerjünk buzgó szívet törődelmésségre
Fussunk minden gonoszt ki visz örök tűzre
Birjuk így az Istent nagy kégyelmésségre.

Hogy mikor ez testből kezdünk le verkőzni,
Siralom patakján kérségvel költözni,
Amaz boldog parton Christusban öltözni
Méltrók érdemből legyünk dichőülni.

Ez példár úgy irták hogy felelmet hozzon,
Rút bűnnek álmából mindent föl indéhon,
Világi életről, mennyeit fordéhon,
S' az Vr Jesus Christust végig boldogáchon.

Hogy az meg testesül Isten születését,
Vy hála adással jött úy esztendejét
Ezer hát száz húszban szentelnék szent Nevét,
Nagy Győr Várasában érek ennek végét.

F I N I S.

Sit Nomini Domini Gloria.

KEONYTEORGES, HOGY
CHRISTVS URVNK EZ VI-

lágnek el jűvendő itilő Birája nekűnk irgalmas
legyen.

VALLOM oh kegyelmes és irgalmas Vram,
hogy sokat vétkeztem, és hogy az én lelkem
ismereti kárhozatot érdemlett. Az mi peni-
tenciánk penig nem elegendő az elég tételre, de az te ir-
galmasságod fölyűl halladgya az vétket. Kérlek tége-
det kegyességes Vram ne számláld ellenem az én kefe-
rűségimer, hogy bé menny ítéletben az te szolgálóddal,
de inkább az te könyörületeségednek sokasága szerént,
töröld el az én hamisságomat. Jay ennékem nyomo-
rúlnak akkor, mykoron el jővend az ítéletnek napja, és
meg nyitratnak az lelki esméreteknek keonyvei, és mon-
datik én feleolem: Ime az ember, és az ő chelekederi.

Vallyon s' mit mivellyek akkor , én Vram Istenem , mi-
koron az egek ki jelentik az én hamiságomat , és az föld
ellenem támad ? Ime én semmit sem foghok felelhetni ,
hanem le haytott feovel , szégyen vallásom miatt te elöt-
ted állok reszketvén , és pironkodván. Te azért irgal-
mazz hogy kétségben ne essem. Es noha chelekettem
ollyat , az kiért enghemet kárhozatra vethecz , de te el
nem vesztetted az honnéd üdveoziteni szoktál , Mert te
Uram nem akarod az bűnösöknek halálokat , sem nem
örülsz az meg halóknak el veszéséken. De sőt hogy az
hóltak éllyenek , te meg hóltál , és az te halálod az bűn-
sőknek halálokat meg ölte. Nyúych Vram az te kezedet
à magasságbúl , és szabadéch meg engemet az én ellen-
ségim kezekből , ne örülhessének az én yavalyámon ,
és ne boszszonthaflanak nyomorusághimban , mondván :
Ime el nyeljük eotet. Kegyelmes JESVS vallyon s' ki-
choda kételkedhetik az te irgalmaságod feleol , kik mi-
dön ellenségid vólnánk , meg váltottál bennünket à te
szent véred hullásával , és meg békéltettél szent Atyáddal.
Ime az te irgalmaságodnak árnyéka alatt , az Te dichő-
ségednek széki eleibe sierek bochyánatot kérvén , meg sem
szűnem az kiáltástúl és zeorgetéstúl , míg meg nem irgal-
mazsz énnékem. Mert hogyha min ket bűnünk bochyá-
nattyára hittál mideon bochyánatot nem kerestünk ,
mennyivel inkább bochyánatot nyertünk ha azt kíván-
nyuk , és tellyes szívbeol áetatossan kérjük ? Könyörgők te
néked kegyes JESVS légy kegyelmes és irgalmas énnéké
bűneosnek , mikoron az ítéletre el jeovendesz. Cheleked-
gyed hogy az én életemnek véghin , és az utolsó napon , az
te drágalátos szent haláloznak érdeme segéchyen és üd-
vözichyen enghemet , hogy az te Országodban tégedet
mind örökké dichirhessék , és te néked örök halálat ad-
haszlak , Amen.

PENITENTIARA IN-
DULT SZIVNEK KEO-

NYOERGESE.

SALVATOR MUNDI

OCHYASD kegyelmedet, Vram Szent lelkedet
El epert bús Lelkemhez.

Szükségemre térűly, s' vesztemen ne űrűlly

Lás el hagyott fejemhez.

Háborumat szánnyad, s' boszszúdat ne álljad

Légy kegyelmes bűnűshez.

O Haytásim érched sokká se késérched

Keseredett szivemet,

Lásd hogy gyarlo vagyok, s' kifirtetim nagyok

Maid el soyryák éltemet.

Vedd el haragodat, nyuychad malasztodat

S'hald még könyűrgésemet.

R Eméntelenül mert szintén az földhöz vert,
Bűnöm méltó érdeme
El fogyatkoztatott, s' kiasomra osztott
Pokol mélységes verme
El feledet Lelkem, s' érdemlette vétkem,
Hogy rútótott fertelme

N Inchis hová lennem ha nyitod ellenem,
Igaz iteleteder,
Bűnöm undoksága veszt iszonyúsága
Hogy rettegjem székedet,
Ezer kérdésedre, chyak kis mentésemre
Se nézhessém szinedet,

E Letem aszszú gaz semmiben nem igaz
S' rút fertelmes boytorján,
S' vallyon mi dichőség végetlenül ha ég
Haragod az pozdorján
Nem vész igazságod ha irgalmaságod
Kedvét nyittya kóroján.

M Entségem nem lehet, de kegyelmer kérhet
Lelkem Szent felségedtől,
Okot káromlásra hogy adott romlásra
Függ chyak iteletedből,
Irgalmaz már nekem, nézd számkivetésem,
S' ne rekeszd el szinedtől.

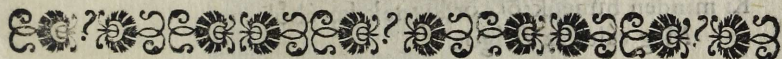
I Deje legyen már, kit ohaytással vár
Lelkem meg vigasztalnod
S' ez keserves folyhót ki alatt kínom neott
Szivemről fordítanod
Hogy ez haborgo szél, ki éltremen veszél
Inchyen kegyelmer adnod.

S Eorkennyen feol kedved, segéchen szent Neved
Igazgasson kegyelmed

Erőtlenségemben, sok kisírtetimbem.
 Bátorichon szentLelked
 Lássam hogy nem gyűlölsz, gyalázattal nem ölsz
 S' meg esik raytam szived.

S Zánnyad hogy régűlta szivemet mind folyta
 Irégység és sok boszszú,
 Inség, ragalmazás, kevély meg vtálás
 Engetted legyen hoszszú
 Fordúly kegyelemre hogy vereségemre
 Már veszszöd legyen lassú.

A Lgy meg életemben, nézzelek mindenben.
 Ez gyarloságos testben,
 S' emeld fel szivemet hogy soha kedvemet
 Ne márcham semmi bűnben,
 Légy kegyelmes nékem hogy boldog ösvényem.
 Leheessen az mennyekben. Amen.

AZ IRGALMAS KEDVEU

SZEPLEOTELEN SZEPE SZEVZ.

MARIAHOZ.

Monstra te esse Matrem.

DICHEOVLT szép kínch kibén gyarlóság nínch

S' nemis férhet sejtéség

Jesse törőkéből kelvén kebeléből

Lévél boldog fényesség

Ekes chillagokkal nappal és az hóldal

Tekintetes dichőtség.

TE szép Liliom szál kiteől kegyelem száll

Minden testre ez földön.

S' kinek drága kerte, önre világ szerte

Kivánt illator midőn.

Minden nagy árokban szálna kárhozatban.

Az veszedelmes időn.

TE menyország úttya s' paradichom kúttya

Ki ránc kegyelmet öntött.

S' kinek tisztá mellye, drágálatos teje

Nevele szép virágot.

Ki minden bűneoktól, ördögnek kezéből

Meg váltá ez világot.

TE szép haynal chillag, ki mindenkor villag

Nap támadása előtt

S' ki ártatlanságban fenlél ez világban.

Az Isten szeme előtt

Te méhedben szálla, az ki nagy kint valla,

S' minékünk váltságunk előtt

TE chodálatos szín, kire nézve bűn s' kín.

Chendesül kegyelmedből

S' kinek oltalmával az ördög távul áll

S' erőten késértésből,

Kötőzd meg mert kerül, tör hányással kézfől

El vonnyi szerelmedről.

TEsti gyarlóságom oh en boldoságom.

Meg ne győzze Lelkemet

Rút szemtelen:égre ne gyúycha vétkekre
 Eordóg az én szivemet,
 Igazgasson kedved, és soha ne szenvedd
 Tévelygeni éltemet,

E Sedezzél értem hogy az bűnre tértem
 Ne történnyék fertelmel
 Nyúych ki szent kezedet s'el ne vedd szemedet
 Vigyázzak értelemmel,
 Tarch meg kegyelmedben mindenkor éltemben.
 S'áldlak buzgo örömmel. Amen.

WDVEOSSEGES ES AE-
 TATOS SZEP IMADSAG.

V RAM JESVS Christus, élő Istennek igaz fia, bi-
 zony Isten és ember. En méltatlan bűnös ember,
 tégedet magasztallak, tégedet dichérlek és te néked tel-

lyes szivemből hálákat adok, az te én hozzám való bevsé-
ges jó vóltodért, hogy engem az te hasonlatosságodra
teremtettél, és az te drágalátos szent véreddel méltóz-
tattál meg szabadétany, de én mind ezekért az el vett ja-
vaidért, vallom alázatosán, hálá adatlan vóltomat, mert
fok szörnyű bűnökkel meg bántottalak tégedet: könyör-
gők te néked az te meg foghatatlan jó vóltodért, az te
nagy irgalmasságodból bochásf meg énnékem, és őrizz
meg kegyelmessén, hogy én te teremtett állatod, kit ke-
ferves haláloddal akartál meg váltany, az én bűneimben
el ne veszfűszek, és ilyen rettenetes veszedelemben ne múl-
lyak ki. O kegyelmes Isten, oh én édes JESVSOM, szá-
nom bánom az én fok bűneimet. Bánom fölötte ighen-
hogy tőkéletesen nem kesereg az én szivem Annako-
káért kérlek Uram az te hozzánk való nagy szereretédért
és mind azokért mellyeket az mi üdvösségünkért szen-
vedtél, őrizz meg és tarch meg engemet, az én halálom-
nak oráján, segéché meg engemet, légy jelen ennékem az
te szent Angayliddal, hogy az én ez világból ki múlá-
som, az te dűchösségedre, az én lelkemnek
örök üdvösségére legyen.

Amen.

V E G E.

